

"Човек ще пожъне това, което е посял."

Интервю на **Envy** с **Chino Moreno** от **Deftones**

Какво да очакваме от участието на Deftones през третата вечер на задаващото се поредно издание на фестивала "Spirit of Burgas" (12-14 август 2011 г.)? Кога ще започне работата по наследника на миналогодишния "Diamond Eyes"? Какво е състоянието на претърпелия изключително тежка автомобилна катастрофа през ноември 2008 г. титулярен басист на квинтета от Сакраменто, Chi Cheng? Как би изглеждал един разбор на албумите на групата, направен от самия ѝ вокалист? Какви са музикалните му вкусове, влияния и вдъхновения? Какво да очакваме от актуалния му страничен проект Crosses? И какво става с вече позабравеното му начинание Team Sleep? За отговорите на тези и други въпроси даваме думата на Camillo "Chino" Moreno...

Metal Katehizis: Как си, Chino? Какво ново около Deftones?

Chino Moreno: Добре съм, благодаря! От началото на лятото си почиваме, така че няма от какво да се оплачем, хе-хе... Направихме едно американско турне, но от месец насам сме си у дома. Тази година фестивалният сезон за Deftones ще позакъсне – първите ни участия ще бъдат едва следващата седмица, в началото на август, но пък сме свежи и заредени с енергия и вярвам, че ни очакват доста силни концерти.

На 14 август ще бъдете хедлайнъри на фестивала "Spirit of Burgas" в България – ежегодно събитие на открито, провеждащо се на самия морски бряг. Имаш ли някакви конкретни очаквания от първото си посещение в страната ни?

Нищо кой знае какво... Просто се надявам и ние, и вие да си изкарате добре. След издаването на "Diamond Eyes" свирехме на доста нови и непознати за нас места, което лично на мен винаги ми е доставяло голямо удоволствие. В случая се радвам още повече, че ни оказвате честта да бъдем хедлайнъри на фестивал в България още при първото ни посещение в тази държава и смятам, че ще се получи страхотно.

А какви да бъдат нашите очаквания? Колко дълго ще свирите, какви песни ще включите в сетлиста си...?

По принцип, фестивалните ни сетове са с продължителност от около час, но в случая, предвид това, че ще бъдем хедлайнъри, а и факта, че това ще е първото ни идване в България, ще останем

на сцената по-дълго... Всъщност, толкова дълго, колко ни позволят организаторите. Идеята ни е да изпълним по няколко песни от всеки от албумите ни, без да наблягаме на конкретно издание, включително и на "Diamond Eyes" – нищо, че все още не сме приключили с кампанията по представянето му. Сетът ни ще бъде изключително динамичен – ще започнем с някои от най-агресивните ни парчета, ще забавим темпото с някоя и друга от по-мелодичните композиции, след това отново ще наблегнем на по-тежки песни... Да, динамичен е може би най-точната дума. Надявам се, че представянето ни ще бъде интересно не само за нас, но и за вас.

Има ли шанс да чуем и някое и друго съвсем ново парче на Deftones по време на шоуто ви в Бургас?

Най-новият материал, който ще чуете, ще е от "Diamond Eyes". Ще започнем да композираме песни за следващия албум едва след края на фестивалния сезон, през септември, така че няма как да ви зарадваме с нещо съвсем ново, дори и да искаме...

Ясно. Зададох ти този въпрос, тъй като преди два месеца в "Billboard" излезе информация, че вече работите по нов албум.

Не, не... Бях споменал, че имаме такива планове, но не и че сме започнали да работим. Дори не знам каква ще е музикалната насока на новите ни песни. По принцип, никога не обсъждаме такива неща предварително – просто влизаме в студиото и действаме. Идеите ни се раждат на момента. Лично аз бих бил доволен, ако продължим оттам, докъде стигнахме с "Diamond Eyes". Този албум бе крайно експериментален, поне за нас, и именно това е една от най-ценните му характеристики, тъй като сред основните ни цели още от създаването на групата е да се стараем никога да не се повтаряме.

Ако всичко с писането на песните върви по план, приблизително кога да очакваме появата на албума?

Знам ли... Надявам се времето от септември до края на годината да ни бъде достатъчно за композирането на парчетата. Много ми хареса скоростта, с която създадохме "Diamond Eyes" – целият работен процес, като се започне от писането и се стигне до записите и смесването на материала, ни отне само пет месеца, така че бих се радвал, ако и този път се справим бързо. Винаги съм предпочитал да действам стегнато, без размотаване и дълги почивки... Накратко, би трябвало да влезем в студио още в началото на идната годината и да издадем албума не по късно от лятото.

Това ще е вторият студийен албум на Deftones, записан без титулярния ви басист Chi Cheng. Как е той?

Жив е... Бори се да стане отново на крака. Всеки ден представлява истинско предизвикателство за него. Има неистово силно желание да се оправя, но пораженията от катастрофата засегнаха и мозъка му, така че никой не знае кога ще се стигне до същинско подобрене. Може да е още следващата седмица, но е възможно да е и едва след година или още по-късно... Хубавото е, че лекарите са оптимистично настроени и смятат, че ще оздравее, но никой не се наема да каже кога.

Всеки ден се молим за него. Chi има невероятно силен дух и се бори с всички сили, така че искрено вярвам в добрия изход от цялата тази ситуация.

Макар да не свири с вас, Chi е все така част от състава на Deftones, нали?

Да, категорично. Винаги ще бъде част от групата (понастоящем Chi е заместван от басиста Sergio Vega; останалите членове на Deftones, които ще видим на сцената в Бургас, са си все същите още от средата на 90-те години – китаристът Stephen Carpenter, барабанистът Abe Cunningham, клавиристът Frank Delgado и вокалистът и наш събеседник Chino Moreno – б. а.). Живот и здраве, някой ден отново ще ходи, ще говори и ще свири на бас, но засега единственото, което е от значение, е да може да се върне към нормалния си живот. Всичко друго – група, кариера и прочее, е на заден план.

Да, разбира се... Искрено се надявам да се възстанови колкото се може по-скоро.

Благодаря ти...

Сега ти предлагам да се върнем към темата за албумите ви. Доколкото знам, най-успешни от комерсиална гледна точка са първите три издания на Deftones. Защо, лично според теб – заради нещо в съдържанието им или просто заради появата им в точния момент?

Последното важи само за първия ни албум, "Adrenaline" (1995) – той се появи в точния момент. Музиката в него бе различна от всичко друго по онова време и няма как да отрека, че именно той ни даде така необходимия начален тласък, благодарение на който продължаваме да бъдем успешна и активна група и досега. "Adrenaline" действително отбелязва големи продажби, макар и не изведнъж, а бавно и постепенно – всъщност, хората продължават да го купуват и до днес... Същото важи и за "Around the Fur" (1997). Най-силен от чисто комерсиална гледна точка бе третият ни албум, "White Pony" (2000). Като се замисля, той също се появи в приблизително точния момент, тъй като по онова време нео метълът все още бе на върха и някои от групите, попадащи в тази стиллова ниша, продаваха стотици хиляди копия от албумите си. Знам, че "White Pony" се различаваше доста от болшинството други издания, но въпреки това успяхме да яхнем вълната, ако мога да се изразя така... От друга страна, с този запис започна отдалечаването ни от своеобразната същност, който си бяхме изградили дотогава, образно казано, и вероятно затова и следващите ни два албума – "Deftones" (2003) и "Saturday Night Wrist" (2006), не се получиха особено добри, поне според мен. Вината си е наша, тъй като не вложихме в тях толкова старание и усилия, колкото в предишните, а също и в следващия албум.

С "Diamond Eyes" отново се върнахме към обичайния си ритъм на работа – здраво, сериозно, бързо и целенасочено и мисля, че това се усеща в песните. Продажбите му също вървят добре, макар че в наши дни това е нещо крайно относително – вече никой не продава така, както навремето...

Изводът, който може да се извади от всичко, казано дотук, е, че човек ще пожъне това, което е посял. Албумите, в чието създаване вложихме цялото си сърце и душа, се оказаха доста успешни, другите – не. Радвам се, че отново се върнахме към стария си начин на работа – най-малкото, удоволствието от това, което правим, е неимоверно по-голямо, поне за мен.

Накратко, кой е любимият ти албум на Deftones?

Вторият – "Around the Fur". Харесва ми и съдържанието му, и начинът, по който го направихме – просто влязохме в студиото и записахме това, което ни идваше отвътре, без да се стараем да го обмисляме прекалено много, да го украсяваме или нещо от сорта. Целият процес ни отне само четири месеца, а както вече споменах, именно това е начинът, по който предпочитам да работя – бързо и стегнато. През това време бяхме изцяло концентрирани над песните и помня, че когато чух крайния резултат за първи път, останах искрено възхитен. И до днес това е единственият ни албум, който слушам с удоволствие, като фен. Понякога, макар и рядко, се случва да завъртя и "White Pony" и "Diamond Eyes", но никога не си пускам "Adrenaline", "Deftones" или "Saturday Night Wrist". Само "Around the Fur" – за мен това е върхът в творчеството на Deftones.

Спомена слушането на музика като фен. Какво друго попада в CD-плейъра ти напоследък?

О, какво ли не. Открай време наблюдавам главно на ню уейв – винаги съм бил страшно голям фен на Dereche Mode и групи от този тип. Следя и новите изпълнители в електро сцената, но и това е свързано повече или по-малко с пристрастията ми към ню уейва... Като цяло, не слушам кой знае колко тежки неща. Изключение напоследък правят може би само Animals As Leaders, които ще откриват някои от концертите ни в Европа през август – страхотна и технична млада инструментална метъл група, смесваща различни стилове в музиката си. И това е, като се замисля... Старая се да

следя актуалните тенденции, но не винаги ми остава достатъчно време да прослушам всичко, което бих искал.

Музиката, която слушаш, влияе ли по някакъв начин на собствените ти песни и текстове?

Не директно, но да, влияя се, малко или много. Никога не се е случвало да чуя нещо и да си кажа: "Уау, искам да напиша песен, която да звучи така!", но на подсъзнателно ниво няма как да не попия нещичко от чутото, особено ако ми е харесало. Мисля, че това е напълно нормално за всеки, който създава музика, без значение дали го признава или не, а и на виждам абсолютно нищо лошо, стига да не крадеш чужди идеи наготово, едно към едно. Няма нищо по-естествено от това, музика, която харесваш и слушаш усилено, да се просмуче под една или друга форма в песните ти.

В тази връзка, през годините музиката на Deftones е била описвана как ли не – като се започне от нео метъл и алтърнатив, мине се през психеделичен рок и се стигне до шугейз... Мнението ти по темата?

Да, журналистите така и не успяха да постигнат единодушие по отношение на стила ни и това ни радва искрено. Всички в групата сме с изключително широки и разнообразни музикални вкусове и вследствие на това и собствените ни песни не се вписват в някакви строго определени граници. Лично аз, от мига, в който се събудя сутрин, не спирам да слушам музика – без значение дали готвя, взимам душ или си почивам. Това открай време е най-голямото ми хоби – да бъда музикален фен, като под музикален имам предвид най-широкия смисъл на думата. Не мога и не искам да се ограничавам в слушане на метъл, например, и нищо друго, така че е логично и собствените ни записи да включват елементи от всевъзможни стилове. В началото действително започнахме като доста праволинейна метъл група, но с течение на времето се развихме и продължаваме да го правим – не съзнателно, а съвсем естествено и от само себе си. Би било глупава да си налагаме ограничения и да се стремим да свирим само един, строго определен тип музика – няма смисъл, при положение, че самите ние харесваме толкова много и различни изпълнители, които неминуемо ни влияят в по-голяма или по-малка степен.

Говорейки за разнообразие, няма как да не те поразпитам и за заниманията ти извън Deftones. Наскоро излезе информация, че работиш с нов страничен проект на име Crosses. Би ли споделил нещо повече по пози въпрос?

Питаш ме тъкмо навреме, тъй като първото ни издание ще излезе още този вторник (2 август – б. а.). През последните шест месеца записахме песни за цял двоен албум. Възползвах се от почивките в графика на Deftones и така, с известни прекъсвания, с приятеля ми Shaun Lopez (от калифорнийската група Far – б. а.) композирахме солидно количество материал. Сега, във вторник, ще излезе дебютното ни EP, след два месеца ще издадем следващото, а след още два – трето. Накрая ще пуснем и двойния албум, за който споменах, но в изключително ограничен тираж.

Искрено се забавлявах с работата по музиката на Crosses, тъй като нямаше никакво напрежение – просто се възползвах от почивките си, затварях се у дома, слушах музика и пишех песни за удоволствие. Този проект се роди и съществува именно затова – за удоволствие. Нямаме намерение нито да изнасяме концерти, нито да го превръщаме в истинска група.

А как звучи музиката на Crosses? Поп, метъл, експериментална или...?

Не е метъл, макар че вокалите ми неизбежно ще доведат до асоциации с Deftones. В основата си всички песни бяха създадени със синтезатор, което им придаде доста електронно звучене и в крайния им вариант, но въпреки това музиката не е и поп... Може би най-добре би й паснала думата експериментална, тъй като е мелодична, но същевременно има и по-агресивни пасажии. Предвид факта, че Dereche Mode са най-любимата ми група за всички времена, влиянието им вероятно е осезаемо в песните на Crosses. Същото важи и за Sade, чиито албуми напоследък слушам усилено, както и за множество други групи и изпълнители.

Звучи меко казано любопитно... А какво става с Team Sleep? Изминаха цели шест години от появата на едноименния ви дебютен албум. Активен ли е изобщо този проект?

От известно време насам – не. Имах намерение да запиша нов материал с Team Sleep след края на работата по албума "Eros" на Deftones – имам предвид едно или две EP-та и евентуално втори албум, но в края на 2008 г., когато стана катастрофата с Chi, всичко се обърка. Взехме решение да не довършваме работата по "Eros", докато Chi не се оправи, междувременно записахме "Diamond Eyes", а Team Sleep... Team Sleep просто отиде на заден план и, реално погледнато, спря да съществува. Отделно от това, преди време се преместих да живея в Лос Анжелис, а останалите момчета от проекта си останаха в Сакраменто, който е на около шест часа път на север оттук, така че, дори и да искаме, няма как да се събираме често и да композираме нова музика. Със сигурност ще направим нещо с Team Sleep отново в бъдещето, но точно кога... Не знам.

